

jeg undtagelsesvis sige, at hvis det er Thingets, hvis det er Rigsdagens Onste at vedtage Lovforslaget, da skulde mine almindelige Betragtninger om det Ubenjagtmaessige i at fremkomme med saadanne private Forslag paa en Tid, da vi ere isærd med Udførelsen af en af Lovgivningsmagten vedtagne Lov, ikke være til Hindre for, at jeg kan modtage Lovforslaget." Man ser altsaa, at Ministeren ikke har stillet sig imod Vedtagelsen deraf, men tværtimod indrømmer, at naar den er et Supplement til den Lov, der kom ifjor, kunde han undtagelsesvis gaa ind paa den i Aar. Altsaa, det vil jeg tillade mig at bringe i Erindring, for det kunde maasse dog bringe den Udførelse til at forvinde hos Adskillige, at Regjeringen havde modsat sig denne Lov. Jeg skal ikke opholde mig videre derved; det var kun disse to Punkter, jeg vilde gjøre opmærksom paa.

Tauber: Jeg anser det for et uheldigt Dieblik for Folkethinget at tage nogen Beslutning om denne Sag, hvorefter Thinget kommer til at binde sig med Hensyn til disse Baner; jeg kan nemlig ikke undlade, naar der er Tale om Assens-Tommerup-Banen, saa tillige at tænke paa de to Baner, der følge efter, idet jeg tror, at de tre Baner maa i flere Henseender betragtes som Et. Her foreligger altsaa for os Forslag om et Tillæg til den ifjor vedtagne Lov, omfattende en Udgift af 5—6 Millioner Kroner til samtlige Baner, og ved nu at vedtage disse Baner, vil Folkethinget erklære, at disse Baner ere de, der først og fremmest bør komme i Betragtning, naar der er Tale om Anlæg af nye Baner. Større Betydning antager jeg ikke, det vil have; thi jeg antager ikke, at den Anvisning vil blive tagen til Følge, som den sidste ærede Taler gav Ministeriet til, at det trygt paa forventet Tillægsbevilling kunde begynde at bygge paa disse Baner. Det antager jeg heller ikke vil ske, og jeg antager heller ikke, at nogen af disse Love vil komme gennem begge Thing i Aar, og Regjeringen saaledes have en Lovhjemmel for sig; det, der vil ske, vil ikke være Andet, end at Folkethinget ved en Afstemning giver tilkjende, at disse Baner ere de Baner i Danmark, der først og fremmest bør komme i Betragtning. Jeg tror imidlertid, at det er en stor Uretfærdighed at vedtage dette, navnlig i nærværende Dieblik. Jeg skal ikke indlade mig paa Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Egne af Sjælland og Fyn særlig have Krav overfor andre Egne af Sjælland paa at faae deres Jernbanekrav tilfredsstillede eller faae tidligere Jernbaneudgifter dækkede, hvad jo er Formaalet med det sidste af de 3 Lovforslag, nemlig det, der angaar den østjydske Bane; men jeg tillader mig at minde om, at nu ville de sjællandske Baner ventelig om meget kort Tid være i Statens Besiddelse, og det vil da være billigt ligeoverfor den sjællandske Øgruppe samt Lolland og Falster ikke at

tage Bestemmelse om forlobsd at anvende 5—6 Millioner Kroner og derved gjøre det umuligt at tilfredsstille mere berettigede Jernbanekrav for Sjælland og Lolland-Falsters Vedkommende. Der kunde være Anledning for mig til at fremdrage en Række saadanne Krav, men jeg kan ikke gaa dybere ind derpaa i dette Dieblik, ikke fordi jeg tror, at den høitærede Formand vil hindre mig deri, men fordi Samlingen er saa nær ved sin Slutning. Men foruden de Jernbanekrav, der kunde stilles paa Sjællands og Lolland-Falsters Side, og som hidtil ere blevne tilsidefattede i overordentligt høit Grad, fordi Staten ikke har havt den Sag i sin Haand, og det sjællandske Jernbaneselskab ikke har kunnet staa sig ved at tilfredsstille dem, opstaar der ved de sjællandske Baners Overtagelse Spørgsmaal af stor Betydning for vort Jernbanevæsen og Kommunikationsvæsen i Almindelighed, og disse ville og maa kræve temmelige betydelig Udgifter. Deriblandt skal jeg i første Række nævne en Dampferge over Store Belt; det er ikke et sjællandsk Spørgsmaal, men et almindeligt dansk Spørgsmaal, ja, jeg er nærvæd at sige, at det grandser op til et europæisk Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, der kræves tilfredsstillet fremfor noget Krav, som kan stilles fra Sjællands eller andre Landsdeles Side. Ved nu at erklære i næste Samling at ville anvende adskillige Millioner Kroner paa disse meget lokale Baner, som der her er Tale om, afstærer man sig fra eller gjør det finantstelt vanstelig for sig selv at tilfredsstille andre og langt mere berettigede Krav, der kunde komme fra Sjælland og Lolland-Falster og det saadanne Krav, der have Interesse for Staten i det Hele, hvorefter de her omhandlede Baner kun have en rent lokal Interesse. Af denne Grund vil jeg stemme mod det foreliggende Lovforslag, og jeg tør maasse med det Samme sige, at jeg agter af samme Grund at stemme mod det efterfølgende. Jeg siger dette ved denne Leilighed, for at kunne undgaa at tage Ordet under den næste Sag.

Ordføreren (Sagd): Der er ikke fremkommet Noget, jeg finder Anledning til at indpæga, idet jeg antager, at Thingets ærede Medlemmer nok nu ville være istand til at bønne over Bægten af Motiverne for og imod. Det, som jeg kun til Slutning skal præcisere, er, at det Mindretal i Udvalget, der foreslaar ikke at fremme Sagen, kun taler om Betimeligheden; det er det, der er Pointen, at det nærværende Dieblik ikke er det rette til at træffe en Afgørelse i Sagen. Naar vi ere saaledes stillede, at der skal tages Bestemmelse om Statens fremtidige Jernbaneanlæg, da er det Dieblik kommet, i hvilket man kan drøfte, om denne Jernbanelinie er af dem, der have Krav paa at komme i Betragtning; men forinden dette Dieblik kommer, kunne vi ikke, ved at vedtage det nærværende Lovforslag, ud-